

ת"פ 30017/09/12 - מדינת ישראל נגד אילת רז

בית משפט השלום באילת

08 מאי 2016

ת"פ 30017-09-12 מדינת ישראל נ' רז
בפני כב' השופטת שוש שטרית,
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשמת: אילת רז

פסק דין

1. לאחר שמיעת הראיות, תוקן כתב האישום והנאשמת הודתה והורשעה בתקיפה הגורמת חבלה ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 25.10.2011 בקופת החולים "מאוחדת" באילת, (להלן: **המרפאה**) ולאחר שלא הונפק לאם הנאשמת אישור לכרטיסי טיסה מאילת למרכז הארץ שם הייתה אם הנאשמת צריכה לקבל טיפול רפואי, פנו הנאשמת ואמה בעניין למנהלת המרפאה הגברת אהובה מלכה (להלן: **אהובה**).

אהובה ניגשה למזכירה בשם מיה מימון (להלן: **מיה**) כדי לברר בעניין, לאחר שנמסר לאם הנאשמת כי חסרים לה מסמכים מתאימים לצורך הנפקת אישור לכרטיסי טיסה, היא קיללה את **מיה "שרמוטה מזדיינת בתחת אני אדאג שיפטרו אותך מפה, שכחת שאני חברה של המנכ"ל, ואת שכחת מי הכניס אותך לעבודה, ואני אדאג שיפטרו אותך, שכחת שבכית דמעות אצלי שהמנכ"ל יקבל אותך לעבודה הזאת"**. במעמד המתואר, הנאשמת הדפה את מיה ומשכה בשערותיה וסירבה להרפות. בהמשך לאחר שעובדי המקום ואדם נוסף שהיה במקום התערבו, הם הצליחו לשחרר את אחיזת הנאשמת בשערותיה של מיה.

במהלך האירוע, דפנה ביטון, מזכירה נוספת העובדת במשרד המרפאה, נפגעה בכתפה מכיסא שהושלך לעברה, ואהובה נפגעה בפניה בעקבות חפצים שהושלכו. כתוצאה מהמתואר, פנתה מיה לקבל טיפול רפואי מאחר שסבלה מרגישות בצוואר ובגב והתקשתה בהרמת ידיים. ואם הנאשמת פונתה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים יוספטל נוכח כאבים בצוואר.

3. ביום 14.5.2015 ולאחר שנשמעו הראיות, תוקן באופן משמעותי, הגיעו הצדדים להסדר דיוני, הנאשמת הודתה, הורשעה, ושירות המבחן התבקש להגיש תסקיר ביחס לשאלת העונש ולבקשת ב"כ הנאשמת גם ביחס לשאלת ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן

4. תסקיר, מפורט ומעמיק הוגש ביום 11.10.2015. לאחר סקירת קורותיה של הנאשמת, מאפייניה האישיים אותם מצא חיוביים ביותר, הערכת הסיכוי להישנות העבירה, בהינתן אפשרות קונקרטית לפגיעה בעבודתה, לרבות

בדימויה העצמי - בה בהמלצה לבטל את הרשעתה ולהשית עליה התחייבות כספית להימנע מלחזור על העבירה. אשר לנסיבותיה האישיות ציין השירות כי זו אם לשני ילדים ונמצאת לקראת לידת בנה השלישי, עברה להתגורר באשקלון ועובדת כמנהלת משרד בחברת פיתוח ובנייה (הנאשמת ילדה במהלך הטיועונים לעונש).

שירות המבחן התרשם מחינוכה על פי מערכת ערכים נורמטיבית ורגישה לזולת, התרשם ממי שגילתה ומגלה יציבות במסגרות בהם לקחה חלק, היוצרת קשרים בין אישיים טובים, מתפקדת ברמה טובה כרעייה וכאם, ומגלה אמפטיה רבה לסביבתה, תורמת במגוון דרכים לנצרכים באמצעות עמותות שונות ובאופן פרטי.

בהתייחסות הנאשמת לביצוע העבירה, תארה זו בפני שירות המבחן, את הדינמיקה שקדמה לאירועים ולפיה, אמה של הנאשמת סייעה בעבר למתלוננת-מיה שהייתה חברתה הטובה של אחות הנאשמת. בתקופה שקדמה לאירוע, ומסיבות שלטענתה לא ברורות, החלה המתלוננת לגלות יחס עוין כלפי אמה. מכאן ועל מנת להימנע מחיכוך עם המתלוננת בהגיע למרפאה ביום האירוע פנתה עם אמה לאהובה, מנהלת המרפאה, ולמרות זאת הדברים קרו כפי שקרו.

הנאשמת שיתפה את השירות בהבנתה כי טעתה בהתנהגותה וכי עברה משבר רגשי ובכי רב עקב תחושות של פגיעה בעקבות המקרה. כיום, הפיקה לקחים ונמנעת מוויכוחים, הביעה מוכנות לקחת חלק בהליך גישור עם המתלוננת, ליישר את ההדורים מולה ולפצותה. השירות מצא חשיבות של לימוד התהליך שהוביל להתפרצות וביצוע העבירה אצל הנאשמת ולפיכך הוצע לה לקחת חלק בפגישות בשירות המבחן וזו הביעה רצון לעשות כן. בבחינת **השפעת ההרשעה על הנאשמת**, מסר השירות כי לאור גילה הצעיר יחסית, העובדה כי היא המנהלת אורח חיים נורמטיבי ונעדרת עבר פלילי, הרי שיכולתה לבסס נזק קונקרטי עתידי בשלב זה של חייה, אינה קלה, ולא ניתן לומר כי זו לא קיימת.

אשר ל**שיקולי הרתעה**, מצא השירות כי ההליך המשפטי הממושך שנוהל נגדה ונגד אימה גרם להפנמת חומרת מעשיה ומהווה כשלעצמו עונש על מעשיה וכגורם הרתעתי משמעותי ביותר. שיקול נוסף אליו התייחס השירות עניינו בפגיעה בדימויה העצמי של הנאשמת. להערכתו, דימויה העצמי של הנאשמת הוא בעל משמעות קריטית בחיי היום יום ובעיקר אצל מי שהיא אם צעירה לילדים. דימויה העצמי כיום ולאחר שהועמדה לדין פלילי ביחד עם אמה, אינו גבוה והמליץ להימנע מהרשעתה על מנת למנוע פגיעה נוספת.

ראיות וטיעוני הצדדים לביטול ההרשעה והעונש

5. בטיעוניה לעונש עתרה ב"כ המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה וכן עתרה לקבוע מתחם ענישה שינוע בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. עתרה להשית עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות, קנס בסכום משמעותי ופיצוי למתלוננת.

עמדה על חומרת מעשי המשיבה שהגם שאינה עובדת ציבור היא ממלאה תפקיד ציבורי, כפקידה במרפאה בה מטופלת אמה של הנאשמת וחלקה באירוע. נטען כי מידת הפגיעה של הנאשמת בערכים המוגנים, הינה משמעותית בהינתן התקפתה הברוטליות על המתלוננת במקום עבודתה ועל רקע עבודתה, כשאלה מבוצעים לעיני עמיתיה לעבודה ומטופלים שנכחו במקום. לדידה, עניינה של הנאשמת אינו נופל בגדר החריגים המצדיק סטייה מהרשעה, חרף עברה הנקי והנורמטיבי של הנאשמת לפני ואחרי האירוע, שכן, טענתה לפגיעה קונקרטית בעבודתה לא הוכחה. כתימוכין בטיעוניה הפנתה למקרים אחרים בפסיקה, שם נדונו נאשמים שנהגו באלימות כלפי עובדי ציבור ונותני השירות ועל רקע

תפקידם ציבור (מנהל בית ספר, רופא בבית חולים, פקחית בעירייה, סמנכ"ל בעירייה), שם נדחו נסיבות אישיות של נאשם מפני חומרת העבירה ונסיבותיה, והענישה הייתה מחמירה באופן משמעותי.

6. מנגד, הסנגורית עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל הרשעת הנאשמת. עיקר טיעוניה נעצה בחלקה של המתלוננת באירוע, קודם ולאחר האירוע, באפשרות ממשית של פגיעה בדמויה העצמי של הנאשמת ובעיני אחרים, ובאפשרות ממשית לפגיעה בעבודתה.

עמדה על התיקון המשמעותי של כתב האישום לאחר שנשמעו הראיות, ובהקשר זה על הנסיבות קודם להתרחשות האירוע, המצביעות באופן חד משמעי, על חלקה הלא מבוטל של המתלוננת ואשמתה בהתרחשות האירוע וכן בהתנהלות המתלוננת לאחר האירוע שאף היא מלמדת על חלקה הממשי באירוע. לטענתה, למשפחתה יש הכירות קודמת עם המתלוננת ועוד קודם לתחילת עבודתה במרפאה בה מטופלת אם הנאשמת. המתלוננת הייתה חברתה הטובה של אחות הנאשמת, ועבודתה במרפאה החלה לאחר שאמה של הנאשמת הפנתה אותה לעבודה זו ואף המליצה עליה. קודם לאירוע, החלה המתלוננת להתנכל לאמה של הנאשמת שהינה נכה המסתייעת בהליכון וכיסא גלגלים. לפיכך ביום האירוע עם הגעתן למרפאה לברר בקשר עם אישורי כרטיסי הטיסה, הן פנו ישירות למנהלת המרפאה במטרה להימנע מחיכוך עם המתלוננת. אולם זו, בדבריה למנהלת הפגינה כלפיהן יחס מזלזל ומעליב שאינו הולם עובד הנותן שירות לציבור, אז החל האירוע להתגלגל, כשבהמשך מי שהחל את האלימות הפיזית הייתה ואין חולק המתלוננת עצמה אשר משכה את התיק שהיה על כתפי הנאשמת והפנתה לעברה אצבע משולשת.

לטענתה, יש לתת משקל ראוי לחלקה של המתלוננת והתנהלות צוות המרפאה כלפי אמה ולכך הנאשמת אשר הגיעה למרפאה ללוות את אמה הנכה עשתה ככל שיכולה הייתה להימנע מכל מפגש עם המתלוננת והדבר בסופו של דבר לא עלה בידה. עמדה על הפגיעה שחוות הנאשמת עצמה במהלך האירוע ובעיקר על מידת הפגיעה שחוות אמה של הנאשמת במהלך האירוע, כאשר פונתה באמבולנס לבית החולים ואושפזה. הוסיפה והפנתה להתגרות של המתלוננת כלפי משפחתה ובעיקר אמה בפוסט שהעלתה בדף הפייסבוק שלה והמופנה אליהן, ועוד הפנתה לעדותו של ב"כ הקודם של הנאשמת אשר במהלך עדותו הציג בפני בית המשפט סרטון המתעד את המתלוננת כשהיא לועגת לאמה של המתלוננת ומכנה אותה בשמות גנאי, כמו "שטן" וכי יש לטהר את האוויר במרפאה שכן זו, אמה של הנאשמת הגיעה למקום.

אשר לחבלות הנטענות על ידי המתלוננת טענה כי לא נגרמו חבלות של ממש, למעט כאבי צוואר כפי העולה מסיכום מחלה ודברי המתלוננת. הסיכום הרפואי לפיו המתלוננת חזרה לעבודה כשהיא שרויה בלחץ וקשה לה, אין ללמד כי אותם כאבים בצוואר עליהם הלינה הן כתוצאה ממעשי הנאשמת שכן מהיכרות קודמת וקרובה עם המתלוננת ידוע לה על כך שזו סבלה בעבר מכאבי צוואר. בהקשר זה חזרה והפנתה לסרטון אשר צולם לאחר חזרת המתלוננת לעבודה, ממנו עולה כי המתלוננת לא סובלת אלא דווקא ממשיכה בשלה, להקניט ולהעליב את אמה של הנאשמת במילות גנאי תוך שהיא משתפת בהגיגיה את חברותיה לעבודה עד כמה צריך לטהר את האוויר משהשטן נכנס למרפאה וכדומה.

כן עמדה על המחירים הכבדים אותם שילמה הנאשמת מאז האירוע לרבות העובדה כי נאלצה לעזוב יחד עם משפחתה את עיר מגוריה אילת ולהגר ממש לעיר אחרת, אשקלון, חרף הנזק הכלכלי שנגרם לה. עמדה על מצבה הרגשי והנפשי של הנאשמת שנתונה הייתה מאז התרחש האירוע בתחושות קשות של חרדה.

צינה כי הנאשמת הביעה חרטה, ובמהלך הדיונים ביקשה סליחתה של המתלוננת שנכחה באולם. עמדה על גילה הצעיר של הנאשמת, עברה הנקי ואורח חייה הנורמטיבי לפני האירוע ולאחריו, שאין מדובר בעבריינית ואין להכתימה

בפלייט. הפנתה לתסקיר החיובי והגישה פסיקה בה נמנעו בתי המשפט מלהרשיע נאשמים אף במקרי אלימות חמורים יותר.

הנאשמת בדבריה עמדה על התסכול הנפשי שהייתה מצויה בו טרם האירוע ואשר נבע בעיקר נוכח תחושות כי המתלוננת מתנכלת לאמה אשר חזרה וציינה בפני בנותיה את יחסה של המתלוננת כלפיה במהלך ביקוריה במרפאה, חזרה וציינה את ניסיונה להימנע מעימות עם המתלוננת, אלא שהיא חשה כי זו "מחפשת" אותה, ועד כדי שהיא, המתלוננת החלה באלימות עת משכה אותה בחזקה באמצעות ידית תיק הגב אותו נשאה, כשקודם לכן הפנתה אליה אצבע משולשת, ואילו המתלוננת שגתה וטעתה עת סופו של דבר נגררה לאותה אלימות שאינה מאפיינת את התנהגותה.

שאלת ביטול ההרשעה

7. בבסיס בחינת שאלת ביטול הרשעתו של נאשם, עומד הכלל אותו קבעה הפסיקה ולפיו משנמצא שאדם ביצע עבירה עליו להיות מורשע בדין. אי הרשעה הוא החריג, והסמכות לסטייה מן הכלל נתונה לבית המשפט רק במקרים חריגים ויוצאי דופן (ראה ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש נ(3) 682, עמ' 683). בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, מנה בית המשפט מספר שיקולים, שהם חלק מהשיקולים שלא להרשיע נאשם ובניהם: טיב העבירה, חומרתה ונסיבות ביצועה, יחסו של הנאשם לעבירה, האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה, הסבירות שהנאשם יעשה עבירות נוספות בעתיד, מעמדו ותפקידו של הנאשם, מידת הפגיעה של העבירה באחרים, והשפעת ההרשעה על תחומי פעילותו ודימויו העצמי. עוד נקבע, כי גם אם יתמלאו כל או מרבית הדרישות שבבסיס שיקולי בית המשפט עת הוא בוחן שאלת הרשעתו של נאשם - אין התוצאה אי הרשעה באופן אוטומטי, אולם יהיה בכך להעמיד את הנאשם קרוב יותר לאי הרשעה מאשר הרשעתו בדין.

8. הערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשמת כלפי המתלוננת עיקרם בפגיעה בשלמות הגוף וזכות האוטונומיה על הגוף של המתלוננת, בכבודה וביטחונה האישי. **עם זאת, המקרה לפנינו מצאתי, נופל בגדר אותם מקרים חריגים המאפשרים לוותר על הרשעתה של הנאשמת מבלי לפגוע בשיקולי ההרתעה ובאינטרס הציבורי.**

עיקר ההצדק להחרגת מקרה זה ממקרים אחרים הוא ברקע והנסיבות שהובילו את הנאשמת לתקוף את המתלוננת וחלקה הלא מבוטל ואף המשמעותי של המתלוננת בהתרחשות האירוע האלים.

כתב האישום המקורי הוגש נגד הנאשמת ונגד אמה, אילנה ברמי, אשר מקבלת שירות במרפאה בה עובדת המתלוננת. כאמור, במקרה דנן נשמעה בפני פרשת התביעה ופרשת ההגנה. מעדותה של המתלוננת ועדי תביעה נוספים בדמות חברותיה לעבודה ואמה של חברתה דפנה, עלתה תמונה קשה של אלימות אותה הפנתה הנאשמת כלפי המתלוננת ובעיקר עת משכה הנאשמת בחזקה בשערות ראשה של המתלוננת וסירבה להרפות, כשלאחר מכן החלה מהומה במרפאה. במהלך עדותה אישרה הנאשמת כי משכה בשערות ראשה של המתלוננת, אז, ובשים לב לכל שעלה מהעדויות והראיות, הגיעו הצדדים להסדר דיוני, כתב האישום תוקן באופן משמעותי.

המתלוננת אינה עובדת ציבור, אולם אין חולק כי היא נותנת שירות לציבור הפונים למרפאה בה היא עובדת כמזכירה. ציבור או עובד הנותן שירות לציבור כמו בענייננו. אולם כאן המקום לחזור ולציין כי מעדותה של המתלוננת לא הכישה

את הטענה כי בינה לבין משפחת הנאשמת הייתה היכרות קודם **לתחילת עבודתה במרפאה קודמים, היכרות רבת שנים, ומהעדויות לפני, לרבות זו של המתלוננת עלה כי היא הייתה חברה קרובה של ליסה, אחות הנאשמת כ 12 שנים (עמ' 16 ש' 11,15) ואף ביקרה בביתם הרבה פעמים "מן הסתם היינו חברות טובות, ועזרתי לגב' ברמי כשהיא הייתה צריכה את עזרתי במכתבים"** (עמ' 17 ש' 29-30). עוד עלה שבאמצעות משפחת הנאשמת המתלוננת הגיעה לראיון עבודה ובהמשך התקבלה לעבודתה באותה מרפאה בה התרחש האירוע ושם מטופלת אמה של הנאשמת(עמ' 18 ש' 4-3).

אין חולק כי בין משפחת הנאשמת למתלוננת נפלה מחלוקת שרקעה לא ברור וקודם לאירוע במרפאה היו אירועים "מקדימים" שליבו את הכעס בין הצדדים וכפי שעלה במהלך שמיעת הראיות.

מרבית תיאורה של הנאשמת את ההתרחשות קודם לאירוע לא היה במחלוקת וממנו עלה כי עת הגיעה לעמדת קבלת קהל פנתה ביחד עם אמה למנהלת הקופה, אהובה, על מנת לברר מולה את נושא קבלת כרטיסי הטיסה. אהובה פנתה בעצמה, בטלפון פנימי למתלוננת וביררה מולה בעניין תלונת אמה של הנאשמת ובהקשר לאישור כרטיסי טיסה למרכז הארץ לקבלת טיפול רפואי שם **"אהובה הרימה טלפון למאיה ושאלה אותה מה קורה עם ההתחייבות של אילנה ברמי, מה היא ענתה לה? "אין פה שום התחייבות שיפסיקו לבלבל לי את השכל, לא הגיע אליי שום התחייבות" ... ו"אני שיפסיקו לבלבל את השכל המשפחה הזאת"** (עמ' 22 ש' 23-24, 26-27). בהמשך העידה הנאשמת כי שמעה את המתלוננת אומרת **"אויש אהובה חבל, כי אין פה שום דבר, הן סתם מזיינות את השכל, המשפחה הזאת רק מחפשת מה"** (עמ' 23 ש' 2-3).

הנאשמת תיארה את השיח בינה לבין המתלוננת כך **"למה תמיד כאשר זה מגיע למשפחה שלנו ובפרט לאילנה ברמי שמטופלת הרבה פה, הכל נעלם והיא לא מטופלת ולא מגיעה בזמן לבדיקות שלה. אז היא נעמדה והסתכלה עליי בחצי חיוך ואמרה לי "אולי תשלחי לי את זה באי סי קיו אז אני אסתכל" ואמרתי לה שאני הפציינטית ואמרתי לה שהיא צריכה לשרת אותי, תוך כדי הדו שיח שלנו היא מתקדמת לכיוון שלי באלכסון, והיא אומרת לי "מה את אומרת, את יכולה לקפוץ לי את והאמא הנכה שלך" ואני מצטערת אבל היא הצביעה לכיווני אצבע משולשת"** (עמ' 23 ש' 11-2).

בהמשך, תיארה כיצד המתלוננת המשיכה להתגרות בה ומשכה אותה מהכתף **"היא פשוט משכה אותי מכאן מהכתף היא משכה לי את התיק, התיק ירד לי מהכתף, ואמרתי לה את מטורפת מה את עושה, הדפתי אותה ממני, כאשר הדפתי אותה ממני הטבעת שלי, ... היא נתקעה בטבעת שלי"** (עמ' 23 ש' 25-28).

המתלוננת לציין ולהדגיש, הודתה בעדותה כי משכה את התיק שהיה על כתפי הנאשמת, ולמעשה משכה אותה (עמ' 22 ש' 23-26).

סיפרה על אירוע קודם, לפיו לאחר שאמה חזרה הביתה מהמרפאה היא אמרה לה ולאחותה כי המתלוננת שוחחה עם דפנה מולה תוך שהיא מגחכת ומסתכלת עליה ואומרת **"יש אנשים שצריכים להסתכל בפיס בוק מה אני חושבת עליהם ומה אני מתכננת עליהם, חבל שהם לא מסתכלים"** (עמ' 25 ש' 13-15). במסגרת הראיות הוגש צילום מעמוד ה"פיס בוק" של המתלוננת מיום 6 לאוקטובר שם נרשם **"טוב אז ככה.... לא זכור לי שפגעתי במישהו ואם כן אז בטח היתה סיבה טובה לכך, למרות שבזכרוני יש כמה כאלה שבאמת מגיע להם להיפגע ממני אבל עוד לא מצאתי את הדרך הטובה ביותר לפגוע אז למי שמגיע תיזהרו זה עוד יגיע וזה מאוד יכאב שאפילו אם אבקש....סליחה זה כבר לא יעזור"** (נ/9). המלל שנכתב אינו ממוען ישירות לנאשמת או לאמה, עם זאת המועד בו

פרסמה המתלוננת את הסטטוס (6.10) הוא אותו מועד בו חל יום הולדתה של אם המתלוננת (עמ' 25 ש' 26-27) ולאחר ביקור של האם במרפאה, והנאשמת ובני משפחתה הבינו כי המתלוננת מכוונת את הדברים כלפיהם.

עוד תיארה אירוע שהתרחש לאחר האירוע, ותמכה אותו בסרטון צילום שהוקלט ע"י עו"ד דמרי אפרים מי שייצג את הנאשמות בתחילת ההליך. הסרטון הוגש באמצעותו ובית המשפט צפה בו באולם בית המשפט (עמ' 35 ש' 23). הסרטון צולם במועד שלאחר הגשת האישום וטרם הדיון שנקבע להקראת כתב האישום (9.1.2013) (עמ' 35 ש' 13). בסרטון, תועדה המתלוננת כשהיא עם חברותיה לעבודה אז נכנסת אם הנאשמת למרפאה והמתלוננת נשמעה כשהיא אומרת לדפנה "אוי אלוהים בת השטן הגיעה צריך לשפוך מים".

9. התנהגות הנאשמת והמעשה ראויים לגנאי. אולם בחינת הנסיבות והרקע לעשייתו, כך גם התרחשויות שבאו לאחר מכן ולרבות העובדה כי אמה של הנאשמת הובלה לבית החולים לאחר האירוע ואושפזה נוכח מצבה הרפואי סיבות המעשה, לצד ניסיונה של הנאשמת להימנע מכל שיח וקשר עם המתלוננת עם הגעתה עם אמה למרפאה, מהווים שיקולים כבדי משקל בבחינת ביטול הרשעתה.

לאמור יש להוסיף את התסקיר המאוד חיובי בעניינה של הנאשמת, התרשמות שירות המבחן ממאפייני אישיותה, עברה הנקי, אורח חיים נורמטיבי קודם ואחרי האירוע המהווה כשל חד פעמי, החרטה שהביעה וגורמי ההרתעה בדמות ההליך המשפטי שהתנהל נגדה.

10. כידוע, על בית המשפט מוטלת החובה לשקול את מכלול שיקולי הענישה השונים ביניהם - מניעה, גמול, הרתעה ושיקום תוך התאמתם לעובדות והנסיבות הספציפיות של כל מקרה בהתחשב בעקרון הענישה האינדיבידואלי (ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (4), 170, 175-174).

מבלי להקל ראש במעשי הנאשמת, במקרה זה ניתן להימנע מהרשעתה מבלי לפגוע בשיקולי ההרתעה (זו האישית וזו הכללית) ובכך לאפשר לנאשמת להמשיך לנהל אורח חיים נורמטיבי, לתרום מכישוריה לציבור ולכלל החברה, תוך הצבת גבול ברור כי בית המשפט לא יהיה סבלני למקרה דומה בעתיד.

סיכומם של דברים, אני מוצאת כי נסיבות המקרה לפני נופל בגדר אותם המקרים המאפשרים לוותר על הרשעתה של הנאשמת מבלי לפגוע בשיקולי ההרתעה ובאינטרס הציבורי. לפיכך, אני מורה על ביטול הרשעת הנאשמת מיום 14.4.2015 ומחייבת אותה כדלקמן:

לפצות את המתלוננת בסכום של 5,000 ₪ ב 5 תשלומים שווים ורצופים, תשלום ראשון החל מיום 10.6.2016 ובכל 10 לחודש שלאחר מכן. התשלום יועבר לקופת בית המשפט וממנה למתלוננת על פי הכתובת המצוינת בכתב האישום.

חתימה על התחייבות בסכום של 5,000 ש"ח, שלא תעבור כל עבירת אלימות לתקופה של שנה מהיום. ההתחייבות תחתם תוך 7 ימים מהיום.

צו מבחן למשך 6 חודשים במסגרתו תשולב הנאשמת בהליך של "צדק מאחה" וכן בשיחות טיפוליות בנושא לש שליטה במצבי דחק. על הנאשמת לשתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן.

עותק מפסק הדין יישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ל' ניסן תשע"ו, 08 מאי 2016, בהעדר הצדדים.